

Rostislav Iščenko: RUSKO ZAHÁJILO PROCES DEMONTÁŽE UKRAJINSKÉHO REŽIMU

- CZ24 News | 1. června 2023

RUSKO/UKRAJINA: Ruské ministerstvo vnitra zařadilo na seznam hledaných osob vysoce postavené ukrajinské generály Valerije Zalužného, šéfa ukrajinských ozbrojených sil, a Oleksandra Syrského, šéfa pozemních sil. Oba jsou obviněni podle jednoho z článků trestního zákoníku.

To vše by se dalo přejít mlčením, nebýt statusu obviněných. Již dříve byl z vysokých ukrajinských velitelů zařazen na seznam hledaných osob za teroristické útoky provedené speciálními jednotkami ukrajinského námořnictva Oleksij Nežpapa, šéf ukrajinského námořnictva, a také Kirill Budanov, šéf vojenské zpravodajské služby ukrajinského ministerstva obrany, jenž se opakovaně veřejně chlubil přípravou a schvalováním teroristických útoků, a to i proti civilistům, a dokonce se některých z nich osobně účastnil.

V případě Nežpapy i Budanova je trestný čin jasný – oba dali podřízeným rozkazy k teroristickým útokům, což lze kvalifikovat jako porušení pravidel a zvyklostí války a v případě obětí by to mohlo být považováno za válečný zločin.

Podřízení Zalužného a Syrského se nepochybně také dopustili obrovského množství trestných činů. Z jejich strany však nedošlo k žádným veřejným výzvám k páchání teroristických útoků nebo válečných zločinů. Nepochybuji ani o tom, že by nějaké takové rozkazy podepsali. Rovněž je velmi nepravděpodobné, že by takové rozkazy skončily v rukou ruských vyšetřovacích orgánů.

Pravděpodobnější je, že Syrského a Zalužného viní z nedostatečné kontroly svých podřízených, což vedlo k masovým válečným zločinům ukrajinských ozbrojených sil; lze je vinit i z podpory žoldnéřských aktivit a využívání ukrajinských a zahraničních nacistických polovojenských jednotek (Azov, Právý sektor, Mezinárodní legie atd.) v bojových jednotkách ukrajinské armády.

Praxe vznášení takových obvinění byla zdokonalena během norimberského tribunálu. V mnoha případech nebylo možné prokázat, že německý velitel vydal zločinné rozkazy (byly vydány ústně a neexistovali svědci, kteří by byli ochotni nebo schopni tuto skutečnost potvrdit). V takových případech sloužil jako obvinění samotný zločin (zejména pokud byl spáchán vojáky pod velením daného velitele v takovém rozsahu či v takovém měřítku, že jej nebylo možné utajit).

V takovém případě následovalo obvinění z trestní nedbalosti a z nedostatku náležité péče s fatálními následky. V některých případech se jednalo o tresty v délce 15 let a více. Ne každý měl to štěstí, že se dostal rychle ven. Američané propouštěli na nemocenskou daleko ochotněji ty bývalé příslušníky říšské armády, kteří disponovali cennými informacemi a dovednostmi, než řadové generály na úrovni sborů a dokonce armád, kteří se mohli podělit jen o svůj nepotřebný pohled na průběh vojenských operací na svěřené frontě prohrané války. Precedens byl tedy vytvořen již dávno a může být použit znovu.

Je rovněž pozoruhodné, že obvinění byla vznesena v době, kdy ukrajinské vojenské a politické vedení, které zoufale touží zvítězit na bojišti nebo alespoň se dočkat ekonomické katastrofy v Rusku, ztratilo důvěru ve schopnost Západu poskytnout ukrajinské armádě dostatek zbraní, techniky a spotřebního

materiálu potřebného k boji, jenž by umožnil zbrzdit iniciativu ruských ozbrojených sil. Proto se tito lidé stále více přiklání k použití teroristických metod jako k poslední šanci, jež může změnit běh událostí v jejich prospěch.

Rusko bylo při odrážení teroristických útoků ukrajinské armády poměrně úspěšné, ale obavy kyjevských generálů z pravděpodobné odpovědnosti by mohly přispět ke snížení intenzity útoků, a také poskytnout Kyjevu šanci, aby se vyvaroval použití prostředků zakázaných mezinárodními úmluvami pro teroristické účely.

Obvinění generálové navíc nejsou vrcholným velitelským orgánem. A Zelenskij by sice mohl být obviněn z dalších, závažnějších skutků, včetně přípravy a rozpoutání útočné války (v Norimberku stačilo prokázání tohoto obvinění k trestu smrti), ale neuškodí mít v zásobě i další obvinění. Tím spíše, že ukrajínští generálové budou docela rádi svědčit proti svému vrchnímu veliteli.

A co je ještě důležitější, budou svědčit i proti svým západním mentorům a opatrovníkům a budou se snažit přenést veškerou odpovědnost za zločiny na ně. Američtí poradci na Ukrajině se sice i nadále cítí být chráněni před soudy, jsou však již zranitelní bombami, raketami a granáty.

Ještě nedávno se ukrajinským generálům – ba dokonce i ukrajinským vojákům a důstojníkům – zdálo, že se jim nemůže přihodit nic zlého. Pravda, ne všichni věřili v přehlídku ukrajinských ozbrojených sil na Rudém náměstí (i když se našli i tací), ale mnozí věřili v přehlídku v Sevastopolu. Teď už ale na přehlídky nevěří, mají jiné starosti; jak se včas vypařit a vzít s sebou všechno, na čem se tak nadřeli (zejména v posledních válečných letech, kdy se jim valily peníze do kapes proudem).

Někteří si již uvědomují, že dostat se pryč bude obtížné. Ti nejchytřejší však začínají tušit, že Západ ochotně předá i jejich mrtvoly k soudu do Ruska, aby si na vyvezeném zboží ještě namastil kapsu. Takže svědectví o iniciování, koordinaci a zdrojovém zajištění válečných zločinů kyjevského režimu západními vojenskými a politickými elitami, stejně jako jejich přímá účast na sankcionování a páchání těchto zločinů, je pro ukrajinské generály formou určité sebeobrany.

V konečném výsledku je zřejmé, že Rusko připravuje proces nikoli proti jednotlivým válečným zločincům, ale proti ukrajinskému režimu jako celku.

Připomínám, že denacifikace v Německu byla umožněna nejen vítězstvím, ale i tím, že Hitlerův režim byl soudně prohlášen za zločinný. Norimberská rozhodnutí odřezávají od moci německé extrémní pravicové radikály i v současnosti. Odpovídající rozhodnutí umožní lustraci představitelů kyjevského režimu na územích znovuzískaných Ruskem. V této etapě může fungovat pouze dobrovolná (strachem a vlastním rizikem nového vedení provázená) metoda jejich odstranění z funkcí. Právní základ pro tato rozhodnutí poskytne soudní proces.

Kromě toho se pro Rusko otevře možnost požadovat, aby státy, které si činí nárok na anexi některých území na západní Ukrajině, zaručily, že se v těchto regionech (včetně místní samosprávy) nevrátí k moci představitelé politických sil, které se podílely na zločinném režimu. V případě, že Západ bude příliš trucovat při uzavírání míru za ruských podmínek, je možné na základě svědectví ukrajinských generálů vznést proti klíčovým západním politikům obvinění z válečných zločinů a zločinů proti lidskosti.

Něco mi říká, že se blíží hodina, kdy Mezinárodní trestní soud v Haagu nejenže urychleně prohlásí, že se ve vztahu k Putinovi mýlil, ale stáhne i zatykač na něho, a s radostí začne vydávat zatykače na západní politiky, kteří jsou zodpovědní za vyvolávání a rozdmýchávání ukrajinské krize. Až přijde čas, aby se západní politici zodpovídali ze společně spáchaných zločinů, budou raději každý sám za sebe.

Podstatné však je, že takové aktivní přípravy na tribunál se provádějí obvykle v době, kdy se blíží

konec války a o jejích výsledcích není pochyb. Norimberk také nebyl připravován v roce 1941. Připravoval se až v roce 1945. Veřejný pesimismus Západu ohledně schopnosti Ukrajiny k dlouhodobému odporu na straně jedné a snaha zvrátit pro západní svět negativní vývoj za každou cenu na straně druhé rovněž potvrzují předpoklad, že konec bojů o Ukrajinu je blízko.

Zatímco hrozba trestního stíhání západních politiků je prozatím jen virtuální (ještě nestihli prohrát bitvu o Tchaj-wan), pro představitele ukrajinského režimu je blížící se soud krutou realitou. Pouze upřímné pokání a svalení viny na jiné (nadřízené i podřízené) jim dává naději, že alespoň na stará kolena budou propuštěni na svobodu a zemřou na čerstvém vzduchu – místo ve vězeňské cele.

AUTOR: Rostislav Iščenko

[ZDROJ](#)

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika